

Účelem této práce je podat byt' jen velmi kusý a dílčí pohled na středověkou sbírku povídek secuwa, Kondžaku monogatari. Je třeba upozornit, že jsem se zde zabýval pouze povídkami z japonské části sbírky, téměř úplně pomíjím svitky 1 až 9, které obsahují povídky Indické a Čínské. Mým cílem bylo podat obraz povídek buddhistické části Kondžaku monogatari, dílem proto, že se jí v literatuře nevěnuje tolik pozornosti, dílem z osobní inklinace.

V práci jsem musel bohužel pominout mnoho témat. Po úvodu do problematiky japonských povídek a sbírek secuwa podávám ve druhé kapitole jistý obraz bódhisattvů Džizóa a Kannon, ale téměř opomím buddhu Amidu, ačkoliv ten je z hlediska japonského buddhismu nejdůležitější a je mu v Kondžaku věnováno nejvíce povídek. Je jich tolik a je to tak široké téma, že by si zasloužilo samostatnou práci. Následuje výklad pojmů dó.~in a nembucu, klíčových pro chápání smyslu mnoha povídek.

Ve druhé kapitole jsme se pokusil o obraz buddhistických mnichů, jak je podáván na pomezí buddhistické a světské sekce. Následuje analýza povídky 26/27. která posloužila Rjúnosuke Akutagawovi

jako pramen pro jeho povídku Rokunomija no himegimi. Následuje krátký přehled autorů dvacátého století a děl, která se tak či onak inspirovala sbírkou Kondžaku monogatari šú.

V dodatku kromě několika přehledných tabulek uvádím vlastní překlady povídek, které se nějakým způsobem týkají textu diplomové práce a doplňují jej, nebo které mne zaujaly.